

Diada: La Diada era a Reus. ¿Per què no? em vaig dir. «Vinga, apunteu-me.» I el diumenge em vaig trobar amb els companys de colla: autobús i carretera, primeres converses, alguns badalls, presentacions, explicacions i riures. I Reus, plaça coneguda per mi, però, ai las!, buida (gairebé no hi havia públic, sinó els membres de les colles i els familiars). I la faixa (necessària) d'en Planes, tant llarga; i el cel tapadet, gris, benigne, i el xivarri del moment previ fins que el toc de la gralla anuncia el primer castell. I comencen a cantar les posicions, i a mi se'm fa difícil ubicar-me, però tot i així sempre acabo col·locat gràcies als crits i els clams dels veterans. I un cop integrat, ja hi som! Al darrere la pressió de les altres colles, la tensió de l'aixecament, la suor confosa, el pols ferm i abocat a una sola dèria: ésser contrafort, ésser arcbotant i suport del castell, braços estesos, trenes de dits i avant-braços fent força, *Todos para uno, uno para todos*, com

els llegendaris mosqueters d'en Dumas. El gran castell de vuit pisos (crec que el 4 de 8, però la meua cultueta castellera no és encara suficient per enredortar-me'n) ens surt preciós, encara que el cap de colla rondini -suposo que va amb el càrrec, i no li retrec, sobretot perquè no sóc pas jo qui ho pot jutjar-. I segueixen altres castells i torres, després dels que aixequen els amfitrions i les altres colles convidades. Patim una llenya que no veig, atapeït com estic contra l'esquena del meu davant, i que, sembla ser, ningú no s'explica. I en un dels moments, ja posicionat com 4t rengle, un fort cop a l'espatlla m'arrenca de l'espera en que estava ensopit, i de seguida noto el pes d'un dos que planta el peu al darrere del meu genoll, s'aixeca per sobre meu, em planta les mans primer, els genolls després, a banda i banda del cap i continua progressant cap al centre de la pinya per ocupar el seu lloc. I superat el pes

del primer dos, després passen els terços i quarts, i finalment la mainada, amb llur pes de nervis que ja no es pateix, sinó que es gaudeix.

I finalment aixequem els vanos, tres pilars que tanquen l'actuació.

I cap al tiberi.

El **tiberi**, però, potser serà objecte d'una altra crònica, castellera també, perquè m'adono que no són només els castells els motors de la colla dels Xics. Ho és també la companyonia, el riure, el beure, el menjar i el gaudir plenament de les nostres coses.

I per tant, si algú us diu un dia, així com de passada :

-Vine al assajos de la Colla. Apunteu-vos-hi: US AGRADARÀ !

Pedro Lluch

La importància de la intuïció per una colla castellera

Molt sovint parlem de com ha de ser un cap de colla i ens vénen al cap tot tipus de qualificatius: responsable, coneixedor de la tècnica castellera, evidentment amb dots de comandament, etc., però no cal oblidar-nos de "la intuïció".

La intuïció és el sisè sentit, allò que percebem i ens fa prendre una decisió ràpida, impulsiva i, sovint encertada. Com en tot, la capacitat intuïtiva ens resol més d'un maldecap.

Aplicant-ho als castells ens

adonem que, de vegades, una construcció que en principi segueix totes les regles del joc i en teoria està bé, no funciona. Perquè deu ser? Hi ha alguna cosa que no està clara i potser la clau fonamental està en la intuïció.

Tots aquests sentiments comporten a la vegada una sensibilitat i una dimensió extrasensorial; i perquè no dir-ho, és un dels ingredients principals que, barrejat amb saber-ho fer bé, faran del cap de colla la persona adequada,

exitosa i carismàtica pel grup.

Però no ens oblidéssim pas de la intuïció femenina, i amb això no vull crear cap conflicte, doncs l'home també té un aspecte femení (que no s'espanti ningú!), que també funciona.

Apa doncs pensem-hi!

Isabel Paredes

